

SCHOKGOLVEN

© 2022 Anna Hofman

Redactie en opmaak binnenwerk: Tekstbureau Het Zusje

Uitgave en druk: Mijnbestseller.nl

Omslagbeeld: Pixabay

Omslagontwerp: Mijnbestseller.nl

Thriller

ISBN: 978 94 03658 59 9

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, beelddrager, internet of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Schokgolven

Anna Hofman

Hoofdstuk 1

Door het openstaande raam klinkt het geluid van toeterende auto's en optrekkende bussen. Vermoeid doet Michelle Seghers haar ogen open en kijkt op de wekker. Het is bijna zes uur. Dat verkeerslawaaï ook altijd. Het geluid van brommers ergert haar nog het meest. Michelle rekt zich uit, draait zich nog eens om, maar de slaap wil niet meer komen. Het waren lange en zware weken die voorafgingen aan de verkoop van haar goedlopende bedrijf. Tot overmaat van ramp was Adam, haar zesjarige zoon-tje, vannacht niet lekker en moest ze verschillende keren haar bed uit. Zoals gewoonlijk merkte Nick daar niets van. Hij laat de zorg voor hun zieke kind liever over aan zijn vrouw. Het is geen kwade wil. Het dringt gewoon niet tot hem door dat een man net zo goed voor een ziek kind kan zorgen als een vrouw. Nick gaat er ten onrechte van uit dat Adam zijn moeder nodig heeft als hij zich niet goed voelt. Als Michelle daar dan boos over wordt, haalt Nick zijn schouders op en laat alles langs zich afglijden. Pas wanneer Michelle nadrukkelijk aangeeft op welke dag en tijd Nick voor Adam moet zorgen valt er iets met hem te regelen. Gelukkig was Adam niet heel erg ziek. Hij had een beetje buikpijn en was misselijk. Helaas heeft hij dat opvallend vaak.

Eigenlijk ging het vannacht nog wel, soms verloopt het veel heftiger. Dan moet Adam thuisblijven van school en ligt hij de hele dag met een wit gezicht op de

bank. Omdat Michelle veel thuis kon werken was dat geen heel groot probleem. En nu haar bedrijf verkocht is, zal het nog minder een probleem zijn. Maar uiteindelijk zal ze weer een nieuw bedrijf willen oprichten, want het ondernemen zit haar in het bloed. Michelle kijkt op haar mobiel. Er zijn veel berichten van vrienden en zakelijke connecties die haar feliciteren met de succesvolle verkoop van haar bedrijf.

Er verschijnt een glimlachje rond Michelle's mond. Zoveel mensen die trots op haar zijn, trotser dan Nick. Michelle voelt er niets voor om al op te staan. Waarom zou ze? Adam en Nick slapen nog. Het is vrijdag. Ze hoeft niet te werken en Nick heeft zijn papadag, ook al gaat Adam naar school. Na de geboorte van Adam stond Michelle erop dat Nick minder zou gaan werken en één dag in de week volledig aan zijn gezin zou wijden. Zij maakte toen al een flinke omzet met haar bedrijf en Nick had als vertegenwoordiger ook niet te klagen over zijn inkomen. Er was geen enkele reden waarom hij dat ene dagje niet zou kunnen missen. Nu hoeven ze geen van beiden nog te werken, maar Nick wil niet afhankelijk zijn van het geld van zijn vrouw en zou zich thuis maar vervelen. Eigenlijk is dat maar goed ook, beseft Michelle. Ze zijn te jong om hele dagen met z'n tweeën thuis te zitten, ook al zouden ze veel dingen kunnen gaan doen, zoals golfen. Michelle giechelt, Nick en golfen. Zelf houdt ze er ook niet van. Ze beschouwt het als een activiteit voor vijftigplussers. Zelf is ze tweeëndertig en Nick vijfendertig. Ze houden van varen en hebben een

motorboot met kajuit, slaappleatsen en kookgelegenheid. Na vandaag begint Adams zomervakantie. Naar de boot gaan zal hem goed doen.

Michelle houdt van haar blonde jongetje. Ze wil er nog een kind bij. Het is nu een goed moment om zwanger te raken. Maar zelfs zes jaar na de geboorte van Adam beweert Nick nog niet toe te zijn aan een tweede kind. Soms denkt Michelle dat het komt omdat mannen graag met haar flirten. Nick reageert dan jaloers, wordt kortaf en doet nors. Dat wekt ergernis bij Michelle waardoor ze afstandelijk wordt en er een tijdje een ijzige sfeer tussen hen in hangt. Na verloop van tijd wordt het weer vergeten, tot er weer een man naar haar knipoogt, of haar complimenten maakt of amicaal tegen haar doet, dan begint alles van voren af aan. Ook in de jaren dat Michelle hard werkte aan haar eigen bedrijf voelde ze zich lang niet altijd gesteund door Nick. De verleiding om in te gaan op het geflirt van andere mannen kan soms groot zijn, maar tot op heden heeft ze zich altijd kunnen beheersen. Michelle vraagt zich af hoe het verder zal gaan nu ze multimiljonair is geworden. Ze kan met haar gezin naar een villa verhuizen en het ruime appartement in het centrum van Utrecht achter zich laten. Voor Adam is het veel fijner om in een tuin te kunnen spelen en de ruimte te hebben. Ideaal ook als er een tweede kind zou komen. Een eigen zwembad zou het plaatje compleet maken. Met Nick heeft ze hierover nog niet gesproken. Dat wil ze tijdens de vakantie doen als hij ontspannen is.

Hopelijk leidt het niet tot ruzie. Hij zal toch moeten begrijpen dat het vreemd is om als zo'n rijk gezin in een gewoon appartement te blijven wonen. Dat hij wil blijven werken, daar kan Michelle mee leven, maar hij zal toch ergens water bij de wijn moeten doen. Ze heeft niet voor niets zo hard gewerkt en ze wil kunnen genieten van het resultaat.

Nogmaals kijkt Michelle op de wekker. Ze besluit om op te staan en te kijken hoe het met Adam gaat. Als hij zich niet goed voelt kan ze hem ziek melden voor deze laatste schooldag. In haar nachtgoed doet ze zachtjes de deur van zijn kamer open. Haar oog valt op het glazen kastje met modelvliegtuigjes. Ze glimlacht. Adam slaapt nog. Over een half uurtje zal ze hem toch echt wakker moeten maken. Dan zullen ze samen ontbijten en daarna brengt ze Adam naar school. Nick mag uitslapen. Hij kan later op de dag alvast spullen inpakken voor hun vakantie. Michelle trekt een duster aan en gaat alvast naar de keuken om de tafel te dekken. Ze kookt water voor de thee. Er klinkt gestommel. Adam komt aangekleed en met gekamde haren de keuken in.

'Voel je je weer goed, lieverd?' glimlacht Michelle. Ze geeft hem een kus.

'Morgen heb ik vakantie!' joelt Adam.

Zijn nachtelijke misselijkheid lijkt als sneeuw voor de zon verdwenen te zijn. Michelle schenkt een glas melk voor hem in en maakt voor zichzelf een kopje thee. Adam wil meehelpen om zijn lunchtrommeltje te vullen en kiest het broodbeleg. Michelle legt er een appel in.

Daarna kleedt ze zich aan, doet een beetje foundation en lippenstift op en kamt haar lange, blonde haren. Teverden stapt ze met Adam de deur uit. Ze kunnen te voet naar school wandelen, het is een kwartiertje lopen.

‘Nog één dagje en dan gaan we vakantie vieren op onze boot,’ lacht Michelle, voordat Adam achter de hekken van het schoolplein verdwijnt.

De zon staat al hoog aan de hemel, het belooft een prachtige dag te worden en de weerberichten voor de komende tijd zien er ook goed uit. Michelle kijkt ernaar uit om te kunnen relaxen op het water. Ook Nick zal toe zijn aan vakantie. Na alle drukte van de afgelopen tijd verlangt Michelle ernaar om aandacht te kunnen besteden aan haar gezin en meer romantiek te beleven met Nick. Genietend van het mooie weer komt Michelle op het idee naar het winkelcentrum te wandelen om extra zwembkleding te kopen. In een zaak met sportkleding zoekt ze zwembroeken uit voor Nick en Adam. Voor zichzelf kiest ze een bikini. Op haar gemak wandelt Michelle terug naar het appartement. Ze opent de voordeur, maar hoort geen enkel geluid. Zou Nick nog slapen? Het wordt nu toch echt tijd dat hij opstaat. Als hij de vakantiespullen inpakt kunnen ze vanmiddag nog vertrekken naar de boot. Michelle werpt een blik om het hoekje van de slaapkamerdeur. Nick ligt nog in bed. Zijn dikke, bruine haar zit in de war en zijn wangen hebben stoppels.

‘Nick, kom je eruit?’ roept Michelle. Hij draait zich naar haar toe en opent zijn ogen.

‘Hoe laat is het?’ Met een slaperig gezicht gaat Nick overeind zitten en slaat zijn benen over de rand van het bed.

‘Te laat,’ antwoordt Michelle, kribbiger dan ze het bedoelt. ‘Ik heb Adam al naar school gebracht. Hij is van nacht ziek geweest waardoor ik weinig heb geslapen. Het zou dan ook fijn zijn als jij een begin maakt met het inpakken van onze spullen.’

Zuchtend staat Nick op, grijpt zijn kleren en loopt naar de badkamer. Michelle laat hem alleen en installeert zich achter de computer in haar werkkamer. Na de overname van haar bedrijf zal ze op afstand nog beschikbaar zijn voor vragen. De investeringsmaatschappij die het bedrijf heeft gekocht, wilde eigenlijk dat ze nog een jaar zou aanblijven als operationeel manager. Maar uiteindelijk wist ze te regelen dat ze bereikbaar zou blijven voor vragen, maar niet meer de dagelijkse leiding in handen zou hebben. Wel heeft ze een percentage van de aandelen behouden waardoor ze aandeelhouder blijft maar met een minderheidsbelang. Nick leek niet zoveel te begrijpen van de overname. ‘Waarom verkoop je niet al je aandelen?’ vroeg hij alleen maar. Michelle probeerde hem uit te leggen dat de waarde van het bedrijf nog verder zal stijgen en dat zij daar dan van zal profiteren, maar Nick leek met zijn gedachten alweer ergens anders te zijn. Vanuit haar kantoor hoort ze hem rommelen in de keuken. Op haar twintigste werd ze verliefd op hem. Hij was toen al de vlotte praatjesmaker en ze gingen graag samen uit. Inmiddels zijn ze al tien jaar getrouwd.

Ze kan zich nog precies het moment herinneren dat ze hem vertelde dat er een baby op komst was, tijdens een etentje in een restaurant. Nick sprong overeind van vreugde, maar ging snel weer zitten toen hij werd aangestaard door de andere gasten. Na de geboorte van Adam was Nick super trots op hun zoontje. Hij speelde graag met hem en hing de vlotte papa uit, maar Michelle zou het fijner hebben gevonden als hij ook eens luiers had verschoond en vieze billetjes had gepoetst.

‘Heb je een lijstje gemaakt met welke spullen er mee moeten?’ roept Nick.

‘Kleding en toiletpullen heb ik klaargelegd in de logeerkamer. Voor de rest kun je het zelf wel bedenken, toch?’ roept Michelle terug.

Er klinkt gerommel, geluid van voetstappen, kasten die open en dicht gedaan worden, spullen die vallen en weer worden opgeraapt. Glasgerinkel, gevloek. Michelle zet muziek aan op haar computer zodat ze minder wordt afgeleid door de chaotische manier waarop Nick de spullen inpakt. Hij moet leren om wat huishoudelijker te worden. Het was zwaar voor haar om een bedrijf te hebben en tegelijkertijd voor een baby, die later een peuter en kleuter werd, te zorgen. Hoewel Adam geregeld naar het kinderdagverblijf ging, wilde ze dat hij zoveel mogelijk door zijn eigen ouders opgevoed zou worden en dat ze van hem konden genieten. Nick had als verweer dat hij vaak onderweg was voor zijn werk en dat Michelle veel vanuit huis kon doen. Dan probeerde ze hem duidelijk te maken dat een bedrijf leiden meer inhoudt dan

telefoontjes plegen en e-mailtjes sturen, maar Nick hield voet bij stuk.

‘Michelle?’ Nick staat in het kantoor met een doos legoblokjes in zijn handen. ‘Zal ik dit ook inpakken? Voor als het slecht weer is?’

‘Natuurlijk,’ zucht Michelle. ‘Gevarieerd speelgoed inpakken zodat Adam kan kiezen waarmee hij wil spelen.’

Ze probeert zich weer te concentreren maar het aanhoudende gerommel van Nick ergert haar. Uiteindelijk staat ze op en besluit zelf maar mee te helpen, dan gaat het des te sneller en wordt er niets vergeten.

‘Je hebt niet eens gevraagd hoe het met Adam gaat. Ik heb je verteld dat hij vannacht ziek was,’ moppert ze.

Nick haalt zijn schouders op. ‘Dat is niets nieuws. Hij is nu toch naar school? Dan zal het wel meevallen.’

‘Vraag je je nooit eens af waarom hij zo vaak buikpijn heeft?’ snauwt Michelle.

‘Daar hebben we het al meer dan eens over gehad. De dokter kan geen oorzaak vinden. Het zal vanzelf overgaan als hij ouder wordt. Je moet je er niet zo druk om maken, dat voelt zo’n kind en dan wordt het alleen maar erger.’ Stoïcijns ritst Nick een weekendtas dicht en opent een lege koffer.

‘O, dus nu geef je mij de schuld?’ Michelle zet haar handen in de zij en kijkt haar man uitdagend aan.

‘Natuurlijk niet, schat. Zal ik ook maar een net overhemd meenemen in plaats van alleen T-shirts en truien? Wat neem jij voor kleding mee?’

‘Ik pak mijn eigen spullen wel in,’ zegt Michelle koel.

In de logeerkamer pakt ze de kleding in die ze al had klaargelegd, zoals zomerjurkjes, een paar warme truien, spijkerbroeken en een trainingspak. Voor Nick pakt ze een paar extra hemden in want het kan fris zijn op de boot. Nick propt zijn kleding en die van Adam in een aparte koffer.

‘Zijn de zwemvesten nog op de boot?’ vraagt hij.

‘Ja, ik heb ook nieuwe zwemkleding gekocht.’ Michelle zoekt de plastic zak van de sportzaak en legt deze in een van de koffers.

Nick vertrekt met een koffer naar de auto. Omdat deze in een beveiligde parkeergarage staat, onder het appartementencomplex, is het geen probleem om alles vast in te laden. In Adams kamer zoekt Michelle naar boekjes, tekengerei, de spelcomputer en een waterpistool. Mocht Adam zich toch gaan vervelen dan kan ze altijd nog wat anders voor hem kopen.

Rond het middaguur heeft Nick alle spullen naar de auto gebracht.

‘We kunnen vertrekken zodra Adam uit school komt,’ zegt hij tevreden. Hij trekt Michelle tegen zich aan die bezig is de tafel te dekken voor de lunch. ‘Vakantie-spullen inpakken geeft altijd stress,’ fluistert hij in haar oor. ‘Maar nu zijn we klaar om er een heerlijke tijd van te maken.’

Hij kust haar. Automatisch kust ze hem terug maar met haar gevoel is ze er niet echt bij. Misschien was het beter geweest als ze een week later zouden vertrekken

en niet zo snel na alle drukte rondom de verkoop van haar bedrijf. Maar Nicks vakantie staat al gepland en met Adam hele dagen in het appartement zitten is ook weinig aantrekkelijk. Ze schuiven aan tafel, eten brood met aardbeien, drinken citroenthee en babbelen over de boot.

‘Het zou fijn zijn als jij ook een vaarbewijs haalt, dan kunnen we elkaar afwisselen,’ zegt Nick.

‘Goed idee,’ geeft Michelle toe. ‘Maar ik vind de zwemlessen van Adam belangrijker. We hadden een schipper kunnen huren voor onze vakantie. We kunnen het betalen.’

Nicks gezicht betreft. ‘Ik vind het leuker om zelf te varen. Bovendien zou het onze privacy aantasten met zo’n vreemde vent op onze boot.’

‘Je bent gewoon bang dat zo’n man op mij valt en dat ik er met hem vandoor ga,’ plaagt Michelle, maar Nick kan er niet om lachen.

Ze ziet hem kijken naar haar nieuwe, roomwitte nagels. Hij vindt het onprettig als ze er te sexy uitziet en de aandacht van mannen trekt. Andersom heeft Michelle er geen probleem mee als vrouwen met Nick proberen te flirten. Vanwege zijn werk als vertegenwoordiger moet hij overal de vlotte jongen uithangen en sommige vrouwen vatten dat verkeerd op. Nick maakt daar dan handig gebruik van om orders binnen te halen. Michelle stelde hem wel eens voor om zelf een bedrijf te beginnen, maar daar voelde hij niets voor. Hij vond het genoeg dat zij een eigen bedrijf had. Nick was bang dat ze dan langs elkaar heen zouden gaan leven en ieder te veel gefocust

zouden zijn op hun bedrijf. Maar Michelle vermoedde dat hij het gewoon niet aandurfde om voor zichzelf te beginnen.

‘We hadden naar Frankrijk kunnen gaan,’ zegt Nick plotseling. ‘Heerlijk zonnen op het strand.’

Zuchtend staat Michelle op en maakt voor hen beiden nog een mok thee. ‘We vertrekken vanavond naar de boot, alle spullen zijn al ingepakt en nu begin jij ineens over Frankrijk?’

Nick lacht. ‘Vroeger was je veel avontuurlijker.’

‘Ja, toen we nog geen kind hadden!’

Met een klap zet Michelle de mok voor hem neer. Er gutst een beetje thee over de rand. Nijdig pakt ze de vaatdoek om het vocht van de tafel te deppen.

‘Met twee kinderen kunnen we helemaal niet avontuurlijk meer zijn,’ mijmert Nick, die blijkbaar niet aanvoelt dat Michelle vlak voor hun vakantie geen zin heeft in zijn plotselinge invallen.

‘Dat is nu eenmaal het gevolg van kinderen hebben. Het is het een óf het ander,’ moppert ze.

‘Daarom is het beter dat we voorlopig geen baby meer nemen,’ zegt Nick op luchtige toon en neemt een slok thee.

‘Nee, dat heeft ook weinig zin. Als er nu een baby komt is Adam onderhand oud genoeg om de vader te kunnen zijn,’ snauwt Michelle.

Met veel gekletter ruimt ze de tafel af. Nick verschuilt zich zwijgend achter de krant. Michelle laadt de vaatwasser in en zet deze aan. Dan is alles schoon en weer

opgeborgen voordat ze met vakantie gaan. Daarna haalt ze het beddengoed van de bedden en gooit het in de wasmand. In haar kantoor ruimt ze het bureau op, ordent paperassen en maakt de prullenbak leeg. Tot slot checkt ze Adams kamer, legt speelgoed in plastic bakken en pakt zijn knuffelbeer. Af en toe heeft hij nog behoefte aan het pluche beest, al zal hij dat niet toegeven. Ze legt de beer naast haar handtas, zo kan ze deze niet vergeten. Voor de zekerheid kijkt ze of ze kinderaspirine in haar tas heeft gedaan. Meerdere malen stelde ze voor om een huishoudelijke hulp te nemen, maar Nick vond het maar niets, een vreemde vrouw die in hun spullen zou neuzen. Ze konden het huishouden toch best samen doen? Het kwam erop neer dat vooral Michelle het huishouden deed, naast haar bedrijf. Af en toe kwam een vriendin even poetsen, als Nick naar zijn werk was. Michelle heeft dat nooit aan hem verteld om niet in een discussie te belanden. Met een glas water installeert ze zich op de bank.

Nick zit nog steeds met de krant in de keuken. In de jaren voordat Adam werd geboren gingen ze op vakantie naar Zuid-Afrika en Brazilië en ieder jaar gingen ze op wintersport naar Oostenrijk. Na de geboorte van Adam was het voor Michelle geen enkel probleem om dit soort vakanties los te laten, Nick had er meer moeite mee. Ze hoort zijn telefoon gaan. Nicks stem klinkt gedempt. Michelle strekt zich uit op de bank en sluit haar ogen. Over een paar uur komt Adam uit school en kunnen ze eindelijk vertrekken. Bijna soest ze in slaap.

‘Mies,’ klinkt Nicks stem in de woonkamer.

Michelle doet één oog open. ‘Wat is er?’ Ze duwt zichzelf overeind in zithouding.

‘Ik moet met je praten.’ Nick schraapt zijn keel. Hij blijft staan. ‘Ik ben gebeld door mijn baas. Vanavond nog moet ik vertrekken naar Duitsland.’

Michelle kijkt haar man bevreemd aan. ‘Vanavond? Naar Duitsland? Je hebt toch vakantie?’

‘Het spijt me, lieverd. Er kan een heel grote order binnengehaald worden. Ik ben de enige die daarvoor in aanmerking komt. Het kan een tot twee weken duren omdat na het plaatsen van de order alles nog in goede banen geleid moet worden.’ Nick glimlacht. ‘Er zit voor mij een flinke bonus aan vast.’

Michelle knijpt haar blauwe ogen tot spleetjes. ‘Vertel je me nu doodleuk dat onze vakantie niet doorgaat omdat jij zo nodig voor je baas in de houding moet springen?’

‘In mijn contract staat dat ik flexibel moet zijn,’ werpt Nick tegen.

‘Zo flexibel dat je je vrouw en kind laat barsten? Zo flexibel dat je een geplande vakantie maar aan de wilgen hangt?’

Michelle’s ogen vlammen van boosheid.

‘Toe nou. Je kunt gewoon met Adam naar de boot en als ik klaar ben in Duitsland kom ik meteen naar jullie toe.’

Nicks sussende toon maakt Michelle razend. Ze zet haar glas water op tafel en springt overeind.

‘Alleen naar de boot met een kind van zes dat permanent toezicht nodig heeft op het water? Ben je helemaal gek geworden!’ barst ze uit. ‘Het wordt kiezen of delen voor je. Je gaat met ons mee of anders ben ik genoodzaakt mijn eigen plan te trekken.’

Nick probeert haar vast te pakken maar ze duwt hem weg.

‘Het spijt me heel erg, maar het kan niet anders. Dan ben ik mijn baan kwijt.’

‘Jij maakt je druk om je baan terwijl we miljoenen hebben? Waar ik keihard voor gewerkt heb, maar jij vindt een onbenullige bonus belangrijker? Doe maar wat je niet laten kunt. Ik ga wat anders regelen.’

Michelle stormt haar kantoor in en zet de computer aan. Adam verheugt zich op de zomervakantie maar ze wil niet zonder Nick met het kind naar de boot. Snel zoekt ze naar last-minute mogelijkheden voor een vakantiehuisje in Nederland. Na enig speurwerk vindt ze een mogelijkheid in Zeeland. Een huisje op een kindvriendelijk park en op loopafstand van het strand. Ze boekt direct en maakt het geld online over. Vervolgens print ze de bevestiging uit en steekt deze in haar tas. Nick heeft een koffer met kleding uit de auto gehaald en zoekt uit wat hij mee wil nemen naar Duitsland.

‘Ik ga met Adam naar een huisje aan zee,’ vertelt Michelle koeltjes.

‘Geef me het adres. Ik moet weten waar jullie zijn en ik zal elke dag bellen en appen,’ zegt Nick, terwijl hij zijn

spullen in een weekendtas propt. 'Ik heb de tassen overgeladen in jouw auto dan kan ik met mijn auto naar Duitsland. Ik vertrek meteen omdat ik ter plekke nog een hotel moet zoeken.'

Even later heeft Nick zich omgekleed. Hij draagt een pak met stropdas en ruikt naar aftershave. Meestal vindt Michelle hem aantrekkelijk als hij er zo uitziet maar nu heeft ze er geen aandacht voor. Adam moet van school gehaald worden. Haastig duwt ze Nick een papiertje in de hand waar ze het adres van het vakantiepark en het nummer van het huisje op heeft geschreven.

'Ik ga Adam ophalen. Morgen vertrek ik met hem naar Zeeland.'

Het ergert Michelle dat Nicks schuldbewustheid maar van korte duur is en dat hij blijkbaar al met zijn gedachten bij de grote order is. Hij drukt een vluchtige kus op haar mond en haast zich de deur uit.

'Leuk voor Adam dat je vertrokken bent zonder afscheid van hem te nemen,' roept Michelle hem na.

'Sorry.'

Nick zwaait en verdwijnt in de lift. Michelle heeft geen tijd om er verder over na te denken. Ze pakt haar tas en wandelt naar het schoolplein. Daar babbelt ze met andere moeders die staan te wachten. Na enkele minuten komen de kinderen naar buiten gestormd. Michelle neemt Adam bij de hand en met het geluid van druk verkeer op de achtergrond probeert ze te bedenken hoe ze hem zal vertellen dat Nick voorlopig afwezig is.

‘Lieverd, papa heeft een heel drukke baan,’ begint ze. Adam knikt en wijst naar een grote hond aan de overkant van de straat.

‘Omdat papa plotseling weg moest voor zijn werk gaan we samen naar zee en niet naar de boot.’

‘Gaat papa niet mee?’ vraagt Adam met grote ogen.

‘Hij zal zo snel mogelijk naar ons toe komen. Maar morgen vertrekken jij en ik naar een vakantiehuisje. Er zullen vast andere kinderen zijn om mee te spelen en we kunnen naar het strand gaan en leuke dingen doen,’ vertelt Michelle en legt zoveel mogelijk enthousiasme in haar stem. ‘Daarna kunnen we alsnog naar de boot. Zo heb je twee verschillende vakanties.’

Huppelend en springend haalt Adam het schoolrapport uit zijn rugzakje. ‘Dit heb ik van de juffrouw gekregen.’

Michelle blijft staan en werpt een blik op het rapport. Adam is te vaak een dagje afwezig, staat er in kriebelige letters. Maar verder ziet alles er redelijk uit.

‘Als papa terug is zal hij trots op je zijn,’ zegt ze. ‘Dan krijg je vast een cadeautje.’

Nick koopt graag speelgoed voor Adam, dan zitten ze samen te knutselen en te bouwen en heeft Michelle er geen kind aan. Het lijkt nog niet tot Adam door te dringen dat Nick afwezig zal zijn in het eerste deel van de vakantie, maar Michelle verwacht dat het later nog problemen kan gaan geven.

Omdat ze geen zin heeft om vanavond nog eten te koken bestelt ze na terugkomst in het appartement een pizza. Het is vervelend dat Adams favoriete speelgoed al in de auto ligt.

‘Zet de televisie maar aan,’ zegt Michelle in de hoop dat Adam zich daarmee kan vermaken.

Er blijkt een kinderprogramma uitgezonden te worden waar hij graag naar kijkt, zodat Michelle haar handen vrij heeft om de pizza in ontvangst te nemen en af te rekenen. Ze snijdt hem in stukken en loopt met twee bordjes naar de bank om daar samen met Adam van de maaltijd te genieten.

Plotsklaps beseft ze dat het beddengoed in de wasmand ligt en dat ze alles weer moet gaan opmaken. Na het eten zoekt ze met tegenzin schone lakens, gooit deze over de matrassen, doet hoezen om de dekbedden, en slopen om de kussens. Ondertussen vloekt ze in gedachten op Nick. De achteloosheid waarmee hij haar in deze situatie achterliet, alsof alleen zijn bezigheden belangrijk zijn, maakt haar boos. Michelle haalt diep adem. In het belang van Adam zal ze haar ergernissen moeten bedwingen. Maar dat ze later een pittig gesprek zal voeren met Nick dat staat voor haar vast. Haar behoeften zijn niet minder belangrijk dan die van hem. Ze wil een tweede kind, een villa en de vakanties samen doorbrengen. Nick zal ergens water bij de wijn moeten doen.

Na nog even televisie kijken met Adam brengt Michelle hem naar bed. Hij moppert omdat hij zijn vertrouwde speelgoed niet kan zien en ook de knuffelbeer ligt in de auto. Michelle leest hem een verhaaltje voor en tot haar opluchting wordt Adam slaperig. Gapend trekt hij het dekbed over zich heen. Michelle drukt een zoen op zijn hoofd en sluipt op haar tenen naar haar eigen slaapkamer. Ze ligt nog een tijdje wakker en piekert over de gebeurtenissen van die dag maar uiteindelijk verdwijnt ook zij naar dromenland.

Hoofdstuk 2

In alle vroegte wordt Michelle gewekt door het gebliep van haar mobiel. Ze tast naar het toestel. Nick!

‘Lieverd?’ klinkt zijn vertrouwde stem. ‘Is alles goed gegaan vannacht? Wanneer vertrek je naar het vakantie-huis?’

‘Na het ontbijt. Zit je in een hotel?’ Michelle onderdrukt een gaap.

‘Ja, ik zal de gegevens naar je appen. Houd je me op de hoogte? Ik bel je vanavond als ik terug ben op mijn hotelkamer. Geef je Adam een kus van mij? Tot vanavond, schat.’

Nick verbreekt de verbinding. Michelle slaat het dekbed open en stapt uit bed. Voordat ze een douche neemt kijkt ze in Adams slaapkamer of hij wakker is. Hij speelt in zijn pyjama met een lego brandweerauto en maakt allerlei tuut-tuut geluiden.

‘Blijf je nog even op je kamer? Ik ga douchen en daarna help ik je met wassen en aankleden.’

Genietend van een lauwe douche denkt Michelle aan Nick. Hoewel haar boosheid enigszins is gezakt maakt ze zich zorgen over het feit dat ze alweer heeft moeten toegeven aan zijn wensen. Hoe zou het zijn met een man die wél een tweede kind wil, die wél in een villa wil wonen, een man die zich betrokken toont bij haar talenten? Michelle schrikt van deze gedachte. Snel zet ze de douche uit en slaat een handdoek om zich heen. Gekleed in

een spijkerbroek en een shirt helpt ze Adam met wassen en aankleden en maakt het ontbijt.

‘We gaan naar zee,’ vertelt ze hem. ‘Daar kun je op het strand zandkastelen bouwen.’

‘En springen in de golven,’ vult Adam aan.

Na het afruimen van de ontbijttafel gooit Michelle bederfelijke waren uit de koelkast weg, kijkt nog een keer in alle vertrekken en pakt haar tas. Met Adam aan de hand belt ze aan bij de burens om een sleutel af te geven zodat de buurvrouw de post uit de brievenbus kan halen. In de lift naar de parkeergarage beseft Michelle dat ze voor het eerst zonder Nick op vakantie zal gaan. Ze zal zich veel met Adam moeten bezighouden en niet in slaap mogen vallen op het strand. Misschien is er een animatieteam op het vakantiepark dat Adam af en toe onder hun hoede kan nemen. In de kofferbak van haar zilverkleurige SUV zoekt ze naar een boekje voor Adam zodat hij onderweg wat te doen heeft. En dan is het zover: met Adam op de achterbank start ze de motor en vanwege het vroege uur op de zaterdag kan Michelle vrij snel Utrecht verlaten en koers zetten richting Domburg.

Onderweg doet ze raadselspelletjes met Adam en ook probeert hij merken te raden van auto's die voorbij rijden. Het is stralend zomerweer waardoor Michelle zin krijgt om naar het strand te gaan, maar vandaag wil ze besteden aan het uitpakken van de spullen, het wennen aan het vakantiehuis en het verkennen van het park.

Na twee uur arriveren ze bij het luxe recreatiepark. Het is een komen en gaan van vakantiegangers. Het kost moeite een parkeerplaats te vinden bij de receptie. Aan de balie is het een drukte van belang. Michelle hoort gasten praten in het Duits en hoopt dat er voldoende Nederlanders op het park zullen verblijven zodat Adam zich verstaanbaar kan maken richting andere kinderen.

‘Mama, duurt het nog lang?’ vraagt Adam, die het lange wachten beu lijkt te worden, maar Michelle hoort het maar amper omdat ze afgeleid wordt door een man die naar haar knipoogt.

Daar begint het al. Zonder Nick zal ze op het strand weleens lastig gevallen kunnen worden. Hoewel ze dat prima kan afweren is ze hier voor haar rust en ontspanning. Eindelijk kan ze de sleutel van het huisje in ontvangst nemen. Naast de receptie bevindt zich een snackbar en er blijkt zelfs ook een pizzeria te zijn. Verderop ziet Michelle een supermarkt. Ze trekt Adam mee de winkel in om etenswaren te kopen voor de lunch en de avondmaaltijd. Houdbare spullen zoals frisdrank, suiker, pakken koffie en theezakjes, koeken en chips heeft ze van huis meegenomen.

‘Help je me zoeken naar huisnummer vijfenzeventig?’ vraagt Michelle, als ze met Adam weer in de auto is gestapt.

Enthousiast wijst hij naar de nummerplaatjes naast de voordeuren van de stenen huisjes maar toch kost het een half uur rondrijden voordat Michelle in de wirwar van straatjes het huis heeft gevonden. Het ligt aan het einde

van een doodlopend weggetje, tegen struiken en bomen aan. Het huis heeft witte buitenmuren en een rood pannendak. Het ziet er vrij nieuw uit. De prijs was er ook naar, maar dat maakt Michelle niets uit nu ze volop geld heeft. Ze keert de auto en zet deze in de juiste rijrichting op de privéparkeerplaats voor het vakantieverblijf.

Adam mag de deur openmaken met de sleutel. In de garderobe hangt de frisse geur van schoonmaakmiddelen. Nieuwsgierig bekijkt Michelle het interieur. Overal liggen marmeren tegels, er zijn twee slaapkamers op de begane grond met schoon beddengoed, een ruime woonkamer met open keuken en een luxe badkamer. Er is een trapje naar een zolderruimte waar spullen opgeborgen kunnen worden. De schuifpui geeft toegang tot een betegeld terras waar vier tuinstoelen en een tafel staan.

Tevreden zet Michelle de kofferbak van de auto open en laat Adam de lichtere spulletjes naar binnen dragen. Zelf probeert ze een koffer eruit te trekken maar deze geeft niet mee. Bezweet zet ze extra kracht maar er is geen beweging in te krijgen.

‘Kan ik je helpen?’ klinkt een zware mannenstem.

Michelle draait zich om en ziet een man met een gebruide huid en een blond ringbaardje. Hij is gekleed in een strak shirt met een blauwe trainingsbroek. Haar oog valt voornamelijk op zijn uitpuilende biceps. Zonder haar antwoord af te wachten geeft de onbekende man een ruk aan de koffer en tilt deze moeiteloos uit de auto.